

Goran Mars

**Snovi jednog
divljaka**

Goran Mars

**Snovi jednog
divljaka**

Горан Ђивковић

Горан Ђивковић

Његово дело

Beograd, 1994

*

Ovaj mali uvodnik nema za cilj da vam oduzme nešto od zadovoljstva prvog upoznavanja sa sadržajem ove knjige. Po želji samog autora, ovde bi trebalo da pružim odgovore na neka vrlo karakteristična pitanja koja su obeležila razgovore o ovoj knjizi još pre njenog objavljivanja.

Naizgled, reč je o nesporazumu. U miljeu kao što je književni, u koji se po zakonu inercije ova knjiga stavlja na raspolaganje zainteresovanima već i zato što je knjiga poezije a ne telefonski imenik, u društvu koje osim književnog gaji i mnoge druge dekadentne miljee satkane od pravila potpuno besmislenih i krajnje okrutnih, vrtlog koga jedva pridržavaju ove korice najlakše je odmah dočekati na nož. Prigovori formalne prirode prosto sustižu jedan drugog, a da se o povodima za jedan takav stav može reći samo sledeće : ima ih koliko hoćete, ako je to ono što hoćete. Sa stanovišta preovlađujućeg književnog ukusa, čak sa najliberalnijeg takvog stanovišta, sve je ovde pogrešno i promašeno. I na svu sreću, stvarno je tako. Nesporazum, ali samo naizgled nesporazum, leži u tome što motivi i ciljevi koji su oblikovali ovu predivnu knjižicu uopšte nisu književni. Oni su, zamislite, neknjiževni. To u najmanju ruku znači da će ovaj neidentifikovani poetski objekat morati da se ispita iz jednog sasvim drugog ugla.

Mislim da ćemo to najbolje shvatiti ako sada svi polegamo u ovu divlju, ludo razabarušenu travu planete Mars i zabacimo ruke iznad glave. Ukoliko je položaj pravi, trebalo bi da bez većih problema u pogledu razumevanja usredsredimo svoju pažnju na govor jedne livadske sardine:

Čovek koji piše nije nužno kreten. Nije to čak ni kada

pravi telefon od gipsa ili gura tranzistor u kariranu čarapu, dajući zatim tom neočekivanom susretu tranzistora i karirane čarape na tarabi za polivanje livadskih sardina naziv : RADIO ZDRAVE NOGE. Preduzimajući te i slične korake, čovek o kome se ovde radi pokušava da ostvari neke ciljeve koji stoje izvan i predstavljaju nešto drugo u odnosu na sredstvo kojim se služi. To znači da čovek koji piše ne čini to samo zato što ima potrebu za pisanjem ili zato što to radi bolje nego što svira u prste ili vezuje perle na bolničkim saksijama. Pravi smisao tog neobičnog ponašanja leži u nečemu što nikada ne bi trebalo da bude predmet sumnje ili spora : u potrebi da se prevaziđu sva životna ograničenja, u želji da život bude čudo i u nastojanju da se u tom cilju stupi u kontakt sa svim silama koje mogu biti od bilo kakve pomoći. Izražavanje koje počiva na nesvesnom predstavlja način na koji skrivene mogućnosti čoveka i sveta počinju da se kreću i razvijaju, kao i onaj čudesni postupak zahvaljujući kojem biće uvek dospeva u tačku višu od polazne, u stanje daleko veće prijemčivosti i raspoloživosti za sve izazove - ne samo na planu izražavanja, već svugde gde nas oni u stvarnosti i mašti očekuju. Tako je to uvek, bez obzira da li pišemo ili guramo tranzistor u kariranu čarapu.

Poseban i možda povlašćen položaj izražavanja na planu jezika može se objasniti činjenicom da on zapravo nikada i ne izostaje, bez obzira na medijum u kome se čovek nalazi , a zatim i njegovim očigledno neizbežnim i nemerljivim uticajem na svest i osećajnost : vidimo dalje, želimo jače, uspevamo da preplivamo reku, pobedimo zmaja, spasemo iz ropstva ljubav srca svog tek uz pomoć reči, čak i kada su one sasvim lude. Šta više, upravo tada: kada svi lanci počnu da pucaju i kada nad onim besmislenim zdravorazumskim kriterijuma, naročito estetskim, prevlada princip smelog i slobodnog raspolaganja celokupnim pojmovnim nasleđem.

Upravo u toj tački Goran Mars nam se predstavlja kao istinski majstor : majstor u OTVARANJU. SNOVI JEDNOG

DIVLJAKA , da to najzad raščistimo, nisu zbirka manje ili više uspelih književnih sastava, već pregled manje ili više uspelih pokušaja otvaranja na usijanom limu života, njegovog života, onakvog kakav je bio u periodu kada se drama njegovih kasnih dvadesetih bližila svom neočekivanom i čudesnom razrešenju (ja to znam, a i vi se o tome i o svemu drugom možete raspitati kod čoveka lično).

Postupak primenjen u svakoj od ovde izloženih avantura uvek je isti : u početku ili na momente slepo i iskidano, a zatim sve sigurnije baratanje rečnikom sastavljenim od pojmova razbacanih svuda po mapi njegovog sentimentalnog i intelektualnog bića. Sve je tu zato da bi pomoglo da se dođe do nečeg drugog, onog bitnog, sve reči i svi oblici koji su na njega ikada ostvarili neki uticaj, na bilo koji način, u nekom trenutku pokrenuli njegovu misao ili pružili neko nadahnuće. Ono što međutim treba posebno naglasiti je da se celokupno kretanje misli, iako prividno u uslovima potpune anarhije, ovde odvija pod neprestanim uplivom jednog zlatnog pravila : nema tog sadržaja - te reči, fraze, slike , tona, čak i pozajmice - koji bi bio isuviše banalan ili nesuvisao ili jeftin ili na bilo koji drugi način neumesan, i koji bi samim tim trebalo da podleže korekciji ili odbacivanju, koga ne bi trebalo prihvatiti ukoliko pomaže duhu u njegovom nastojanju da iskorači, niti, s druge strane, tog zlatnog pravila i tabua kome bi se trebalo pokoriti samo zato što zdrav razum tako zapoveda. Šansona i rep ovde bez kompleksa prilaze morskoj salati, da bi se onda svi zajedno popeli na glavu propovednika apokalipse, odakle se sasvim lepo, iako u daljini, vidi obala obećane zemlje, obrasla retkim dlačicama.

Ukoliko međutim i dalje insistirate na "slabostima", kao što je možda želja da se sve kaže odjednom, da se bude dopadljiv (iako ne znam kako je moguće obraćati se voljenom biću bez želje da se bude dopadljiv), ili možda visokoparni stil pojedinih delova, obratite pažnju na delove koji slede. Uvek su to

poniranja od kojih zastaje dah ili uzleti u obliku najlucidnijih misli i slika toliko snažnih, duhovitih i nežnih, da će vam celokupno poetsko stvaralaštvo na našem maternjem jeziku posle ovoga izgledati kao utroba morskog psa : sanduk za tričarije, "što miriše jače, ali ne i lepše nego ruža". Govorio sam o otvaranju : sa tog stanovišta, ne radi se o nekakvim slabostima, već o USLOVIMA neophodnim da bi se u jednom trenutku misao zaista našla u tački OTKROVENJA, koje i predstavlja njen krajnji cilj. Da je u bilo kom trenutku oklevala ili birala mesto sa koga će da uzleti, to nikada ne bi bilo moguće.

SNOVE JEDNOG DIVLJAKA ne sputava dakle ništa : ni književna pravila, ni bon-ton, niti njegove sopstvene, prolazne slabosti.

SNOVI JEDNOG DIVLJAKA imaju i jednu naročitu poruku za svog strpljivog čitaoca. Slažući se polako, slovo po slovo, u ovu knjigu, oni mu sa svakog mesta poručuju da bi i on trebalo da napiše jednu. Barem jednu. Evo kako : pustimo dakle svoju misao da krene od onoga što je se stvarno tiče, jer to je za nju svakako najbolja hrana i ostavimo je onda da sama pronade svoj jezik. Posle nekog vremena, u plavoj šerpi, u vodi plavoj i toploj kao san, pronaći ćemo žive slike jednog života koga još nismo živeli, a koji takođe prolazi.

Aleksa Golijanin

SNOVI JEDNOG DIVLJAKA ovde se zahvaljuju svom uvodničaru na toplim rečima podrške i razumevanja i otvaraju vam širom svoja vrata.

**ZAJEDNIČKA
FOTOGRAFIJA**

Zajednička fotografija

kolaž

*Iako nikad nisi htela da se fotografišemo zajedno, ipak je želja
našla put do svog ispunjenja*

T i i j a

Kako bi to bilo lepo
šetamo tako mesečevim snovima
skupljamo pustinijske biljke za naš stan od pene
vozimo se niz zlatne bršljane
kupujemo reku za polomljeni nokat
svađamo se sa tačnim vozovima
čiji kaputi liče na vlažne padobrane
dok iznad naših nabranih želja
lebdi miris lepo pečenih kifli
noć je soba je mir
moj ponoćni pratilac peva o slobodnim pticama
a ulica se pretvara u palačinku s kandelabrima
i ne zna španski
udvaram ti se na letećoj klupi
počinje nečije detinjstvo
ti pričaš o oblacima u svojim njedrima
čiji beli poljupci nestaju u mojoj ćutnji
sreda je kao kamen
uvek ti se skotrlja niz obraz
dok te netremice gledam
kako iz džepa izvlačiš portret svog lusteru
koga si kao dete zvala čika Jutro
zato što te je uvek čekao
na povratku iz usnulog pozorišta u zaključani grad
i poklanjao ti zaljubljenost
kao omiljeni parfem
sa vrha mog nosa
ka prevarenom dugmetu koje se otkopčava

tucamo se
smešne reči pucaju
iz moje čaše ispijaš poslednji vetar
i iglom urezuješ promenljivi datum na moje kapke
nosim te kroz plićak svoje senke
obešeni na izduvane skazaljke
zavodimo se
mada sve to
i nije istina

Proleće 89.

kolaž

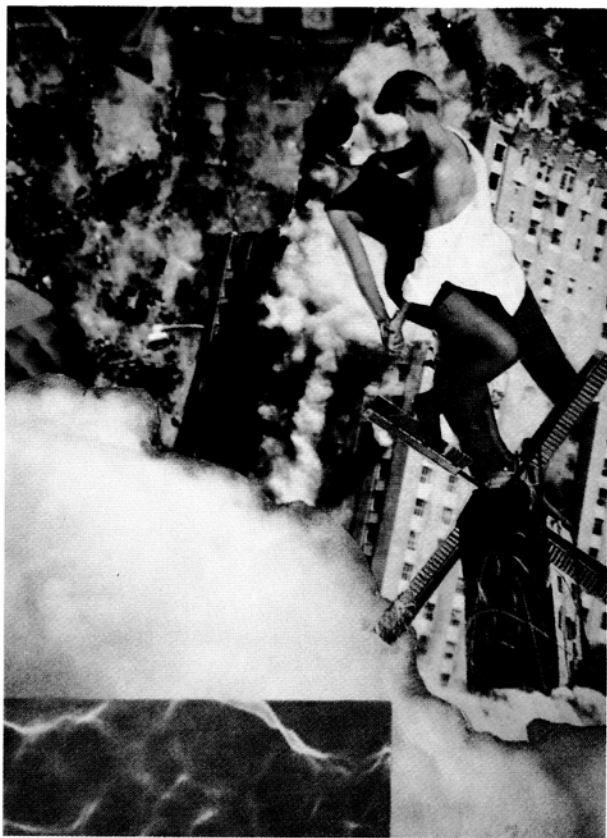
Hteo sam da iz tog proleća u kome sam te našao, izdvojim onu eksploziju života koja ga je krasila. U jednom jedinom danu sve je postalo zeleno, i taj utisak zelene boje uvek će pratiti moje sećanje na naše prve poljupce.

Da sam ja tvoja devojka

ne bih te ostavljao samu
na jastuku od telefona i zaboravljenih grudnjaka
bojio bih te svaki dan novim karminom
skidao bih ti čarape pre spavanja
šišao bih te do glave i puštao ti nokte do ramena
budio bih te smehom i tajnim poljupcima
hranio bih te samo kišom i raznim trotinetima
vodio bih te da gledaš vetar kako skakuće
led kako raste
igle za tetoviranje kako se slikaju
lišće kako se guzi
Da sam ja tvoja devojka
ličio bih skroz na tebe
vezio bih te do Meseca punim autobusom
i vraćao letećim ćilimom
jednoga dana u 4 i 15 poslužio bih te sunderom
drugog bih potpuno zaboravio
ali bih se izvukao s trešnjama kroz doručak
mazio bih te gugutkama
selio bih te s dlana na dlan
s police na policu
sa magle na večernja zvona
iz kreveta u mračne šume
Da sam ja tvoja devojka
voleo bih te isto kao sada
zvezde su ostale u četiri oka
i više ih niko ne pita
kog su pola

Noć kada je pala Bastilja

Bio sam tamo
zvečarke su cičale
veruj mi
moj bajonet je šamarao laste
a tebe nigde
veruj mi
sve se okrenulo na poljani
nosevi su rasli iz saksija
rađala se limuzina
veruj mi
krv je puzala uz masne zidove
ljudi su verovali da će naseliti svoje ladice
jedan baš reče noć je k'o stvorena za ljubav
jedna gola devojka je protrčala između strofa
a tebe nigde
veruj mi
vazduh je bio pun srebra i načuljenih ušiju
neko je pravio foto-aparat
mislio sam da je bolje probušiti džepove
Madrid je vrištao upomoć
u kafani je vračara pila iz bokala
i pričala o nebu koje beži
veruj mi
pokrili su me tankim ćebetom
bio sam suv i bez glave
čuo sam kako viču Uključite kompjuter
on nije dovoljno živio u sobi
i zaspao sam
veruj mi
a tebe nigde

Na putu za San Romano

kolaž

Živeti iznad straha. Jurišati na vetrenjače. Plesati dok se grad oko nas ruši. Moja ljubavna pobuna. (Naslov je preuzet od Andre Bretona).

Pobuna

Reci jesi li
reci smeš li
da zavladaš planetom
da pljuneš na suvi razum
da spržiš prste pružene ka tvojim živicima

Izlozi se rastaju od trotoara
hoteli napuštaju svoja skloništa
reke zauzimaju mostove
patke se dele
vazduh konačno pati
sve je umazano belim suzama
trube linčuju orgulje
vetar se snebiva
jašu platani kroz tela od papira
pršte fasade
sudaraju se brda
katastrofe nemo gledaju
lome se parkovi
negde iznad grada stoji zaustavljena magla
stiskaju se ruke u džepu od katrana
avioni zamuckuju po suteranima
džinovsko voće zavodi pračke
čuju se dečije prangije
lavirinti se pretvaraju u klikeraške terene
paprat se budi
buni se hrast što je iznad svega
buni se kolevka što je prazna

buni se veče što je uopšte došlo
buni se i jedan stari orkestar što su im ukrali glave
silno se bune ptice i razbijaju se o asfalt
sladoled se buni i raste u glavi kamenoresca
puške se bune i tope se u mestu
grad se buni i sliva se u kutiju šibica malo veću
stopala se bune i lepe se za Mesec
slova se bune i odlaze u rečenicu
alkohol se buni i ubija konje i knjige

sve će biti spaljeno reče dan

bune se telefoni i zauzimaju mesto u cveću
bune se velike vijugave svetlosti i odriču se samoće
bune se ogledala i ruše zidove
bune se grudi devojaka i donose dan

Pogledaj

sve se kreće

tamo gde su bile pustinje ljubavnici grade staklene zamkove
tamo gde je bilo večito sada je trenutno

devojka ljubi svog vojnika

sve je zabranjeno osim magle

zabranjene su ulice koje piške

zabranjeno je oko koje plače

vodi me odavde reče krv

srce se razbilo

ko odnosi smeće iza zavese

ko lebdi ispod mesta za luster

ko vadi čekrke iz svojih ušiju

neka mu je na pomoći lepo vreme

i fatamorgane ispred bioskopa
pet deset petnaest minuta do

Ne vraćam se
ne zviždim

Okreću se mutne šume željne novih tračeva
zatvaram tabakeru
zavrtim zgradu pa koji broj ispadne
večeram komarce
i sećam se da sam noćas
ali ne vredi
sve je drugačije

Bune se prsti
bune se Afrike
bune se šamari
bune se plitki tanjiri
bune se duboke depresije
diši punim osmehom
diši mnome
lete kiše iz tetrapaka
autobusi migolje JA
autobusi plešu TI
i JA i TI

Pljačkaju se frižideri
gadi se salonski nameštaj
otvara se novi bicikl
šest točkova to nije malo
dopunjuju se kafane

ludnice padaju od smeha
kačkavalj je podivljao
voz je zakasnio po nekog
nije se znalo da će poleteti
dva drvoreda potčiniše amajliju
čeka se lice
novine zveckaju
krekeću razglednice
ljudi još uvek nešto pišu
kad ne nose drveće
praznici se kurvaju
jedu se metle
čuti i stara plastika
čoškovi kasne

Diže mi se
vidi mi se
koluta mi se

Raskrsnice podležu
ti moraš videti kroz ulice
led kuca na vrata
ti moraš znati da brojiš do deset
bacaju se kraljevska žezla
ti se moraš sećati repova
u dva minuta do šest poleće avion za tvoju kosu
a ti si čekala munje
da te otkriju
da te napiju
da te skamene
hodnici se ujediniše

pobuna dolazi iz grla
neko vrišti tvoje ime
neko koga se sećaš sa slika
on ne živi tamo
ne osvrći se

Pogledaj

bune se vrtovi i gase boje
bune se planine i odlaze
bune se vozovi i više se ne vraćaju
buni se odeća i sve je manje ima
Zemlja se više ne okreće

buni se vreme

neko šapnu dva dodira do jutra

bune se škole

bune se olovke

bune se jesen prepelica i sprat

bune se dimnjaci i pišu parole

bune se ekvatori

bune se sunca

bune se otrovi i piju

bune se čempresi i stepuju

bune se tiganji i prže palačinke

bune se ruže i same se poklanjaju

sve se buni više od svega

dve tačke se razdvajaju

rađa se Sloboda

i krajnje je vreme

da se razbiju glave

da se pomere reke

da se izbrišu reklame

da se bude svuda
da se zaboravlja
da se uvek može više
da se gleda
da se zna
da se tope okovi
da se stvaraju šume i beli čaršavi
da se priča jezikom jagoda i jezikom mačeva
da se otvore radionice mašte
da se zeleni
da se crveni
da se podigneš
da se tucaš
da misliš
da voliš
da grmiš
da razbijaš
da stvaraš
da živiš
da me gledaš u oči dok ti govorim kakav nas svet čeka iza zvezda
i kakav je bio trenutak kada si preskočila stepenik
i
reci smeš li
reci jesi li
POBUNA

*

Snežana
proleće krizira
nedodirnutih prstiju sliva se biljka
kao mačka
kad večer
Smeje se mali pan
njegova frula je boje ozona
lak za nokte peva
otkidaju se listovi bukvara
kome nisu sve koze na broju
i koji voli ponoć i ljubi reku
i prisvaja ih vođen šestarima
Snežana sneg ti je u očima
ubijmo zajedno
ružne krovove
provedimo večer na nekoj pustoj planeti
gde vetar nosi ime iz detinjstva
i krije se voda
gde talasi nose tregere od raspletene kose
gde je dovoljno biti
pa da se ništa ne prospe u krilo stola
za kojim sede kauč čaršav i dve bajke
gde pada
gde leti
gde leži trava spremna da nas sakrije
mi znamo gde počinju žmurke
u potoku u koži i još ponegde
perje će da leti
kao da se sliva
biljka puna razloga
da sve bude drugačije

Bubo mala

svet je ništa
ima ga u podzemnim prolazima i sobama za goste
ima ga pod noktima i na čačkalicama razuma
ima ga u ofarbanim šlagerima i ludim devicama
ima ga u fotografijama u boji i u budoarima
ima ga na izvorima plina i u slomljenim šeširima
na leđima žohara i zakasnelim pismima
na isprekidanim linijama i punim špricovima
na lokomotivama koje viču upomoć i danima koji nestaju
u uvežbanim uzdisajima i razmotanim kalemovima konca
na sve četiri strane i bezbroj krakova
na kiši i u smeđu
između rešetki i ispod maski
iznad glave i ispod sata
na spratovima koji besne
u lekovima koji ne dolaze
u ratovima koji ne prolaze
on je u dijamantu
on je u svim dimenzijama kocke šećera
on je u blatu
on je u lepljivim morima
on je u bukvarima koji se kvare
on je u mašinama koje mašu nepokretnima
on je u licima
on je u krilima
surov
brz
jeftiniji od stripova
lepši od filmova
glasniji od muzike

potrebniji od navike
češći od jutra i sutona zajedno
malo jači od usamljenika
slabiji od reči
mokriji od ptice
lažljiv kao metak
on osvaja police
često se slika uljima i krvlju
on je večiti sat

Bubo mala
on je svuda
hajdemo u šume
hajdemo na ulice
pokažimo zube dok se igramo u pesku
nahranimo govnama čudovište
pokisnimo ponovo zajedno
ubijmo ga strastima
evo ti moja snaga
evo ti moj dodir
daj mi vetar hoću da rušim
ako nas ne primeti još bolje
tajfun je tajna za njega
jednog jutra
kada te sretnem u krevetu
ležaćemo dugo opijeni Suncem
vreme će teško disati
jer će znati
da je zaboravilo da broji

"Najopasniji je izbor koji vrši srce"
sa plakata za film "Burni ponedeljak"

Ženo

Ženo
tvoja leđa
list papira po kome pišem usnama
Ženo
tvoje grudi
usnuli psići koje budim prstima
Ženo
tvoja ramena
zidine zamka na kojima stražarim zubima
Ženo
tvoj stomak
topao kao pokošena trava koju kupim jezikom
Ženo
tvoja maca
paperje ptice koju hvatam u letu
Ženo
tvoja pička
sklonište za voz koji kasni
Ženo
tvoji guzovi
baloni na kojima letim do Marsa
Ženo
tvoje noge
elise helikoptera
Ženo
tvoje ruke
zagrljaji bičeva
Ženo
tvoje oči
svi moji putevi
i ja

Lepa marsovka

kolaž

*Siguran sam, sada kao i pre hiljadu godina, da postojiš iza
nekih lepih vrata*

Somebody

Neko te čuva
u listu lokvanja na Obedskoj bari
u ručku na Mont Everestu
 lazanje su propevale
 karmin se razliva po sedam mora
u jednoj čašici otrova zvanog Sunce
u plesu pozorišnih maski iza rešetaka
 cvrkuću prsti
 otkida se breme jedne stolice
 sedam umoran ili osam
u paklenom stroju koji pati od anemije
u letećim koricama mača koje nikako da stignu
 uhvatio sam kormorana
 uhvatio sam senku
 dobro veče
u lenjim kalauzima koji sve znaju
u ispucalom metalnom srcu
 grad se budi
 terase ispuštaju krike
 barke stoje ukopane
 voz
Neko te treba
kao ugašene pričalice
kao šuštanje gramofonske ploče
 svetleći lakmus papir
 kadifa suzom oprana
 lažu
kao trave očajnika
kao analizu stanja ispod jastuka
 večeramo pastirmke
 parket gori
 a ti

Neko kao ti
više
voli te golu
prolazi kao godina ispod prozora
ubacujući unutra kameleone
 vatra je gutala zmaja
 i on je postao veći
 sreća
 skidaju se lusteri
 odlaze boje
 oblici su meki kao noć
 u ormaru

Neko čeka
svako popodne
da izađeš iz kafe
da premestiš travnjake sprat niže
da voziš suludi automobil uzbrdo i nizbrdo
 umiru budilnici
 Bristol se klati
 reka reka reka
da izađeš iz vode
da klečiš
da sudiš
da mrmljaš
 čelik zuji
 hvata me san o tebi
 reč mala kao slon
 vrata
da poludiš
da snežiš
 kornjača piše knjige
 pa leto je
 i raste želja
da se volimo

*

O samotni idealu
više te neću grebati puževima
dok se ne osvestiš od udarca leptira
i zavetuješ mi svoje tajne u obliku kruške
baš kao na dan u kome je dopušteno da sve hoda na rukama
i da se valja po bezbolnim poljupcima
 u kojima si me sanjala
 u kojima si me sanjala
i vraćala mi ogrlicu od pršćecih vilenjaka
lepu kao pustinjsko oko koje me nežno gleda
dok tutnje karavani niz nepostojeću ulicu
koja je put tvoje suze
i ima dve godine u džepu
i dva meseca potpuno ista

Video sam te kako hodaš
kao da koristiš noge
video sam te kako dišeš
kao da koristiš kišu
video sam te dok sam šetao svoj nemir
i vodio akvarijumske ribice da piške
tamo si imala oči pune krivih stabala
i malo povišeno rame bez imena
nisam hteo da pitam jesi li ti vreme
plašeci se da isto tako ne postojiš

Zauvek Zauvek
vikale su krošnje

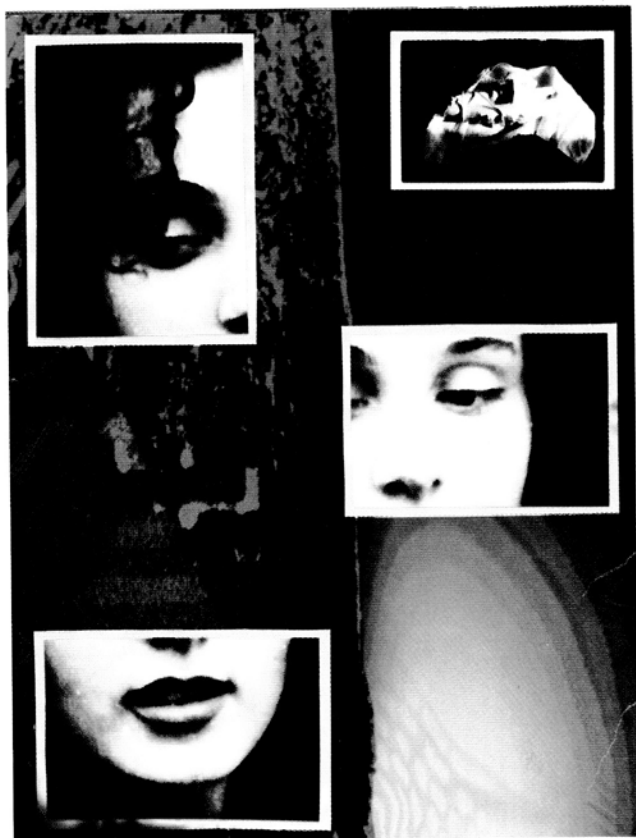
Come on Baby make my day

i neka sve poraste
kalendari
zvuci
šibice
bicikli
kurac
želja
usne
neka se sve pretvori u tepih
po kome ćemo gaziti krajnje nepažljivo
on nije tu
iza kuće dizalica
od sumpora i trave
neka se zemlja napije
daćemo joj naš krevet
uzećemo joj nasipe
na kojima ništa ne piše
a opasnost je velika
neka drhte pauci pod našim ramenima
neka procveta lešnik u tvojoj kosi
neka se iskrive mostovi pod našim prstima
neka legnu papiri dva sata ranije
neka ti namignu čuvari zamkova
neka se slome tavanice od stakla
neka misle da nas nema
mi ćemo ih nogom u dupe
kad zazvone trotoari
kad se zatalasaju povorke automobila

kad vreme sve pregrize
kada smo zajedno
neka se začuje vrisak svetiljki
njih ćemo posle
zamirisaće klupe
postideće se naših guzova
nas ima svuda
kao kod kuće
kao u školi
kao uvek

Zato

come on Baby make my day
i ja ću brzo za tobom

Sunčana strana Marsa

kolaž

*Više ni sam ne znam zašto i koliko dugo je tvoje lice bilo jedina
svetlost na planeti veličine moje sobe*

Poslednji papir

To je bilo ludo
sveska je otišla da spava
a voz nalik na iglu prošao je između tvojih grudi
i jedna senka lepa kao naša pesma
legla je na moj stomak da ga čuva
veče je blistalo u tvojim očima
trava se bila nekako skupila
pa jedva da je bilo mesta da skliznemo niz jezik noći
koja je radala snove kao bela lala
Vazduh se gurao po čoškovima
za tu priliku obučenim u vrelu paučinu
svetla su mirisala na tvoje uzdahe
i na ljubičice iz Gramšijeve ulice
od kojih jedna uvek trči u susret oluji
i sapliće se o pastelno plavi kombine
koji je hvata za štikle
Ovaj put će uspjeti
govorila si ležeći na pešačkom prelazu
koji je tužan čekao svoja kola da poraste
ali eno zvezde padalice
eno poplave
eno stetoskopa na trotoaru
šaputala si upomoć upomoć
oni će nas prepoznati
I sve se to dešavalo jednog proleća
dvadeset sto godina posle ovog sna
u kome sam mesečarski precizno
dotakao svoju sudbinu
nežno da se ne uplaši

Mix-up

Voljena moja
to ne prolazi
crta po mojoj koži nove ulice
i kad god se pogledam u ogledalu
vidim grad posvećen tebi
to grize moje oči
topi moje zube
rasteže dane u nedogled
i tumači moje sve kraće snove
oduzima mi ruke
puni džepove kamenjem
njegov začarani meridijan krađe moje korake
Otkud ja ovde
osušen vetrom koji duva zbog mene
ispod tvog oka
koje sam hteo da prevarim
skačući u lavine
postajući kamen
rastvarajući se u čaši vode
postajući pitomi pauk dosadnih zapećaka
Bubo mala
reci mu
stalno me podseća ko sam
ne da mi da naučim novu lekciju iz ljubavi
u kojoj se objašnjava proces zaboravljanja
otima mi penkala iz ruke
opisuje zakopana blaga
crta davno spaljene šume

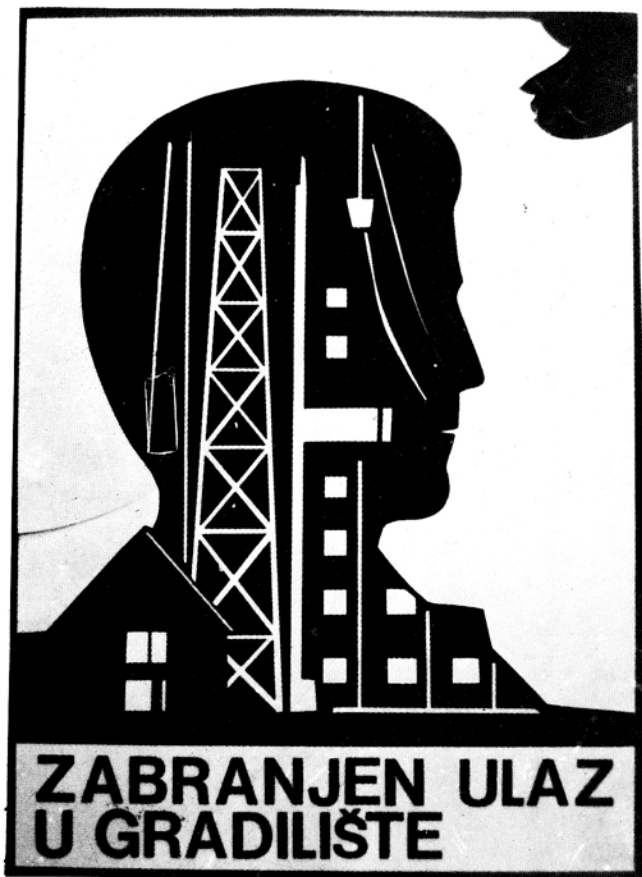
raste na sredini moje sobe
i sve je teže zaobići ga
i u trolejbusu
na ulici
u mozgu ušećerene gusenice
u koju sam se prerušio
Princezo
jedan paž šarenog lica
skače bez padobrana
s tobom ili bez tebe
svejedno je može li uspjeti
da se iseli iz tesne larve
stidljiv kao ponornica
dovoljan samom sebi
ne zna da živi i umre
Come on Baby
oslobodi moje dane
ti nokti seku moj razum
sve je više belih zidova
sve je manje zvukova
zar je moguće
ovoliko i sve više
odlepljivati sve lepše slike
i lepiti sve crnje misli
na srce od ljubičastog papira
Snežana
tako ti snega u očima
odveži moje grudi
zaleđi to srce
hoću da naučim da se smejem
znaš da nisam nikada

talas ljubavi
pa more očaj
u grudima pronadjen veliki komad okamenjene ali žive lave
i to nema veze sa aprilom '89.
niti sa uništenim dokazima da postojiš
moja soba se pretvorila u nepoznati oblak
koji se svega seća iako nije bio tu
i koga god se setim
on brzo poprima oblik tvog golog tela
na terasi pretvorenoj u potkrovlje zgrade
nedavno izgrađene u senci mog kreveta
to je priča koju niko ne priča
ja samo pišem pesme
snove o tvojoj kosi
bludnim usnama
i oku koje vezuje
znaš
da sam ja tvoja devojka
ne bih zaboravio plamen u tvojoj glavi
ne bih te pustio da poludiš
pretvorivši se u rešetke svog kaveza
ženo
tvoj muškarac
slep kao cvet
ništa ne razume

PREDELI OČAJANJA

"No kada oluja svojim dlanom izvrne uspravno neku lađu i hitne je na dno mora; i kada na splavu ostane od posade samo jedan jedini Čovek, iscrpen umorom i svakovrsnim lišavanjem; i kada ga talas baca kao olupinu satima koji se čine dugi kao ljudski vek; i kada neka fergata izvrnuta na bok zabrazdi tim predelom očajanja i opazi nesrećnika koji voda po okeanu svoj ogoleli kostur, pa mu donese spas u poslednjem trenutku, taj bi brodolomnik, verujem, shvatio još bolje do koje je mere dremež bio zavladao mojim čulima."

LOTREAMON - Maldororova pevanja

Zabranjen ulaz u gradilište

ready-made

Pronađeno na jednom beogradskom gradilištu. Nekad visi iznad mog kreveta, nekad iznad pisaćeg stola.

Ludnica

Pre mnogo godina
dadoše mi ključeve od zapadnog blata
i rekoše mi da ponesem frulu i stakleno srce
da ponesem jezik lava i krilatog zeca
da zatvorim vrata za sobom
da prestanem da verujem slobodi i ljudima
da počnem da lažem svoje oči
i da ogradim parče ostrva iznad mora
parče ne veće od tvog dlana
gde i krevet miriše na zamku

Dadoše mi vozilo od dve ajkule i stepeništa
dadoše mi čuvara prozora
i način na koji se može misliti o sreći
tražili su za uzvrat malo krvi i jedno oko
tražili su mapu sveta i klikere
tražili su neke glasove i ceo šešir
tražili su da ti kažem da ništa nije moguće
da sve zavisi od zrnaca maslina i ulica
Teški su bili moji koraci
gravitacija je rasla s mojom željom da pobegnem
ja nisam mogao da prestanem da sanjam
zatvoren u tamnicu od kostiju
u voćnjaku čiji su plodovi bili ljudske oči
samoća je jahala moga konja
povlačio sam brže od svoje senke
i krao sutone od zlata
i dimove spaljenih želja

nosio farmerke od nafte
i voleo i mrzeo iz straha od nevidljivosti
a onda sam te sreo
u kolicima za beton
sa pogledom koji me ne vidi
i razumom koji ti okiva srce
lancima predrasuda
ja nisam hteo da te vidim takvu
ali ti si mi otvarala oči
ostavljajući me u praznom krevetu
sahranjujući me u kamenom koritu
puštajući me u fliper
kao kuglicu ispunjenu živom
pričajući da je živi pesak
samo prolazna opojna magla
i baš kada sam hteo da ti zatvorim usta poljupcem
baš kada sam hteo da ti kažem da te volim
čuo sam smeh svojih tamničara
i pomislio da je dobro što sam lud
možda će mi dati za doručak
malu pilulu
punu sveže krvi

P.S. Ta nada me ne napušta

Demon šume

kolaž no.1

*

I ništa više od tucanja
draga moja
gradi se novi Vavilon od polnih organa
njihova erekcija uništava očni vid
i polja puna stidnih dlačica mrse se sa moždanim vijugama
kao da je vreme
Poezija se sliva niz prozore koji nas gledaju
šaljući nam poziv na finom foto-kopir papiru
a naše noge u blatu novih zabluda i bluda
nikako da se pokrenu

Pogledaj
to kao da je vreme pirova
a nigde ogledala od pozlaćenih očiju
vreme curi kroz polne žlezde svojih kurvi
od kojih neke nose bundice od večitog snega
i okreću svoje guzove oko uličnih svetiljki od lilihipa
kao da su im majke umrle
a samo su jednu ulicu dalje
nasmejani prolaznici zabijaju nokte u njihove grudi
i taj šećer se topi
postajući otrov od kojeg im koža menja boju
kao kadilak
ne pristajući da crveni
makar i od ljubavi

Draga moja
noć je a nije
kao da je drukčije ispod Venerinog brega
voda prolazi kroz pogrešne ključaonice
i nema više reči
do divnog dahtanja
niz pomračinu
koja me tako dobro
liže

*

Halo

hoćeš da pričaš sa mnom
ja upravo izlazim u pratnji svoje kože
iz napuklih redova kasarni
ka vrtovima nepostojećih lala
i zamašćenim stranicama knjige koja plače
odmakni se malo od slušalice
zvučiš kao potonula
ja zapravo ne mogu da se setim kolika su ti usta
i da li ima smisla zatvarati prozor
i trenutku kada se rađa svet
i sve se završava sa tri nule
neurotične ulice ponavljaju samoglasnike
svaki korak kao novi jecaj
izaziva gužve u saobraćaju
i proteruje golubove u kuhinje bez čaša i poljubaca
neko se meša
kao u starim ljubavnim romanima
ti glasovi zamenjuju prskalice za novu godinu
i svi su poznati
u utakmici iscurelih baterija
tvoj glas se stapa sa šumom lišća
sa zujanjem provodnika koji samo što nisu izazvali požar
sa talasima pogodnim za bekstvo
sa računima za svaki dan
hteo sam da te pitam kako si preplivala leto
zvoniš li na uzbunu

halo
kao da zoveš sa Zemlje
jesi li ubrala neke iznenađujuće pejzaže
kakvih je bilo utorkom posle pet prošlog proleća
gledaš li zalaske Sunca na devedesetom kanalu
izvini
zvone mi trgovci
očekujem važan susret
možda su sleteli neki brodovi u potrazi za osećanjima
ništa te ne razumem
hladi ti se sekretarica
glas ti odzvanja kao uzastopne ponoći
ne pokušavaj da me hipnotišeš
već sam stigao svoje noge
ja znam da si daleko
ali te čujem kao da si
tu tu tu tu tu tu

*

Klekni
reci da je četvrtak
preskoči umorne stolice
završi već jednom tu priču o orlovima
i lakim sabljama koje te vole
zaustavi vreme svojim usnama
i more je slano kada ga zagriš
viči na albatrose
operi oblake
saši mi košulju
samo klekni
skoro će dan
i on će potonuti u svoje bele čaše
prolaze brodovi natovareni lepim vremenom
i izlaze iz naših očiju nenaviklih na plač
u plesu zavesa
u mojoj ruci
u Kazahstanu
skrovište za lavove
jedno poznato žensko ime prodaje sladoled maskiranim
kraljevima

svršiću
uskoro kad poludim
zapamtiće me mrak
psovaće me ulice
a ja veliki kao tvoja želja
veliki kao uzbuđeno drvo
praviću se da
ne znam ko sam

Nerođeni telefon

gips

U danima koji su prolazili u očekivanju tvog poziva, u mojoj glavi se rađala ideja o sasvom novom telefonu koji bi uvek zvonio i iz koga bi se obavezno čuo tvoj glas. To je jedna od stvari donetih sa ivice očajja.

Pokrij me

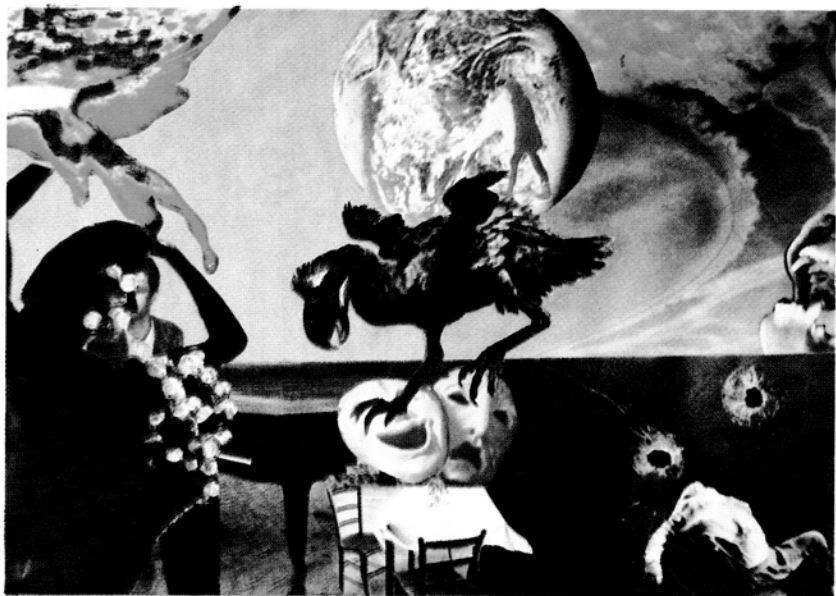
U zoru kad ulice nateknu od ludila
kad se zidovi naslone na tvoja leđa
kad se ohladi kapsula kojoj si dala ime zmaja
kad počneš da me voliš bez osmeha
pokrij me
ledenim trakama svoga jezika
padobranom od kapaka istrebljene vrste plemenitih medveda
dronjcima svoje haljine
svejedno
ne daj da umrem tiše od zlata
sa spiska koji si dala mravima
izdvoji pećinu za žurke kraljev peškir i kraljčin pupak
i odnesi to daleko od vode
daleko do svetla dlanova
Znaš
trebalo je da vidiš moje radoznale oči kada sam došao na svet
ti crni dijamanti tetovirali su mrak
i otklanjali prepreke na putu do Bele kolibe
volele su te oči
da to su bile one iste
što su te bezuspešno vezivale dok si odlazila
a ruže venule za tvojim koracima
Izašla si
bilo je more i okrnjeni duhovi morskih zvezda
sve bajke su pratile tvoju modu
i ponekad bi samo eksplodirao Mesec u daljini
ostavila si zmijske od vetra na mom stomaku
a ja sam samo uspeo da kažem

pokrij me
danas u podne biće rođena poslednja beba s Marsa
i godine pretvorene u sekunde
izbijaće kao izdisaji starog sata Epohe Puteva
ljudi će izgovoriti imena kojih se sećaju
i sve će stati
uberi tu lastu
pokupi penu sa talasa
pokrij me
Jedna vitka lampa umesto prozora
i stotinu tunela do kuće
zaspaće svi oni koji su mi slični
po dužini vrata i mirisu kose
kad odeš
hladni trgovi
doručkovaće poslednju porciju zvezda
sa ne previše tužnog neba

*

I krao sam
jeo zmijska skloništa
kao žmurke po kiši koja plaši boju mraka
u trsci ostao sakriven od čari zemljotresa
podigao glavu
ispala mi oprostite
na zadnjem sedištu sedeo prilično nemiran grof
pravio sam mu odelo od jesenjih fijoka
i tražio pravu reč vlažnim prstima
odvucite me odavde
pomoću vaših ortopedskih usana
tamo gde sam stanovao iz džepa mi je ispala sreća
pa nikada nisam stigao do praznika
i ubijao sam
sladoledom okačenim na žilu kucavicu
i trogodišnjim bljeskom metaliziranog slušnog aparata
ali nikad u Bastilji
koja se ljulja u svojoj hiljadugodišnjoj ležaljci
ja sam onaj bez očiju
okamenjen pri onaniji
pronađen nedavno na sto svršavanja od groblja
ako te zatvorim u kutiju od žada
ja sam onaj koji se pretvara u pticu
i jede ti prozor
i zaboravio sam te
kada sam žiletom isekao nekoliko dana
i njihova ramena stavio na sto
zajedno sa majicom koja miriše na štampu

u dva reda skoro da sam stavio tvoje ime
i otrčao u prodavnicu očiju da me prepoznaš
ali tebe nema
ti si otišla sa ogledalima
slušajući pristalice lakomih kraljevskih sandala
kao da oni ne znaju da si umešana u moju smrt
od kada je Japan potonuo
a magla se zavukla među tvoje noge
okreni se
još uvek padaju brojevi
po kojima su poređane zvezde
raširi dlan
možda još nešto izmisliš
i padao sam

Zlo jača sasvim blizu

kolaž

Jedan od "životnih kolaža", nastao u vreme kada mi se činilo da će me očaj potpuno obuzeti i da će crne misli potisnuti sve ono lepo što sam u sebi nosio a pre svega ljubav prema tebi. Zaista ne znam da li se to desilo.

*

Ostaviću te vetru
da prodaješ svoje grudi algama
da malo svetlucaš na isčupanom drvetu
da misliš da te ne volim
da se probudiš iz sna o crnim gradovima

Ostaviću te usijanom nebu
po kome rastu mrlje od vate
i piju rakiju od skakavaca
i mirišu na požar

Ostaviću te sigurno
radio sam to pre deset sekundi
samo spustiš glavu da se ohladi od plača
i onda rimuješ svaki kamen i svaki drugi voz
oklopljeni odlaze u vazduh
i onda kao da hoćeš da spavaš
nacrtáš zvezde nacrtáš arenu
pokriješ sve to narandžastom maramicom
i u savršenoj tišini
napustiš stvarnost

*

Nekada sam živeo u predgrađu
lagana podizanja
vrtelo se okolo par svetova bez galame
i jeftini voz za dvoje
u rano jutro kada se poklope oči
i ne vide zoru kako trči niz polje od sundera
niz put od krede
Dobro sam prolazio tih dana
kada si me pratila pticom na ramenu
i skeletom svog podivljalog izmišljenog mornara
na kursu za poremećaj vremena
Teško da sam te ikada voleo
kao sada dok nestajem kao sapun
kao miris reptila u sobi ograđenoj veštačkim laticama
predugo traje
svaki dan prikopčan na alarmne uređaje
i more koje se predaje baršunastoj bestidnosti mojih misli
među tvojim sisama
raste soliter obasjan usijanim mravima
a ja ti više ne znam boju kože
ni ime dok mi oblačiš kaiševe svojih snova
i s jedne strane vrela kiša
i hiljadu noći pretvorenih u bezbojni žele
a s druge strane besna sekunda
u kojoj umire nada da će se karte otvoriti
i reći istinu o meni u tvojoj kosi
u tebi predveče kad Sunce peva
i raste filozofski nokat
uprkos neverici sveta
koji mora da nas zaboravi

Doći će smrt i imaće tvoje oči

kolaž

"Životni" kolaž u kome očaj priča svoju priču o prestanku života. Utisak plave boje beživotan i nem nasuprot utisku zelene boje iz "Proleća '89." Naslov je preuzet od Ćezare Pavezea.

Fotografija

Leži

plašljiva noć u postelji skrojenoj od krovova

Sedi

ogromna ruža upletena u usne voljene i aferu sa snovima
korak za malo dovoljan na putu od sutra do magije
i plastična bolest na licu slučajne prolaznice

Stoje

klavir sa vrhova tvojih prstiju i grudi
zalepljena fotografija koja čuva miris onog dana
kada si pala pokošena jednim osmehom
na naprasno poraslu travu
gluvonemi dnevnik kome su iščupali srce
istopljeni telefon
i ja sa malo pepela na licu

Lete

komete od šećera
razni kadilaci
jedan ishitren potez ključem
dva sata čekanja po lepom vremenu
kraj reči sloboda
horoskop jedne šoljice slatke kafe
senka koja trči brzinom leptira
milimetar koji razdvaja moje srce moju sobu i pustinju sveta
nazvanog po meni
i ja sa krilima koja mi rastu iz usta

Sede

neprozirni bulevari prurušeni u sveštenike
maske ludaka koji okreću skazaljke
vetrovi izmišljeni da bi se svi sakrili u svoje žbunje
i magla koja miriše na naftu a zapravo je zelena

Nestaju

jednobojni časovi
jelke okićene tvojim zaboravljenim rubljem
usamljeni prijatelji oluje
kaldrme i nosorozi
putovanja u nostalgичnu zemlju mahovine
i ja pretvoren u bas bubanj

Odlaze

minut posle devet 11.novembra 1990.
prašina naslonjena na prazne kovertе koje te se sećaju
poslednje cigarete
zvezde od kojih i jedna potpuno slepa
jezik kojim sam zavodio tvoja leđa
dugački razgovori prepuni boje
i ja zagledan u cev revolvera

Ostaju

snovi
i ja
okrenut leđima

Svetionik ili baš me briga

kolaž

"Životni" kolaž iz perioda potpune nezainteresovanosti za svet oko mene i potpune opsednutosti idejom o zajedničkom životu. Ljubičasti i crveni prozor predstavljaju tvoju i moju sobu.

**SNOVI JEDNOG
DIVLJAKA**

Dream out

kolaž

Ponekad poželim da odlepršam zakačen za svoje snove.

00 00

Ako te vidim u haljini od plaže
zadrhtaće moje papirne usne
i reći da nema razloga za kišu
u ovoj pustinji kengura
gde živi balsamovani televizor
i dva prijatelja zvezda padalica
u nevolji izazvanoj šuštanjem lišća
kada je brod potonuo u paprat
a moj telefon izmišljao vrapce
Ako to ponovo doživim
prošetaću na rukama po tvojim očima
kao plima na pogrešnom mestu
svet će pričati uspavanke
žurke će uspevati na drveću
kao reka za novu godinu
videću terase koje sanjam
i za dvesta godina od sada
sneg će ponovo biti beo

Ako me ikada nađeš

Ako me ikada nađeš
u tesnom oklopu beogradskih vitezova
kako lutam zaleđenim travnjacima
i kao providni petoparac čitam sudbinu sa tvog lica
ako budem mrtav usamljen u tom cveću bez mirisa
ako me nađeš kako spavam sa lešnicima
džepova punih dugačkih koltova
od kojih je jedan tvoj kožni prijatelj
ako budem pričao gluposti čovečuljku sa semafora
koji se dosađuje
pa upravo menja boju i odlazi u šetnju
ako me nađeš sa sva četiri lista
umočena u rosu tvojih očiju
kako plivam po reklamama
koje nose tvoje ime
i kako boju tvojih grudi nazivam bojom proleća
ako me nađeš sasvim blizu
tvog stepeništa kojim se pokrивam kao toplom posteljnom koraka
ili u nekom parku gde još uvek raste moja glava
iz koje izleću laste
pokupi me tada
molim te
i skini te oblake s lica
kao penu

Radio zdrave noge

predmet

*

Jedne sasvim male noći
šetali su bagremovi mojom terasom
tim klizalištem neulovljenih labudova
i govorili da je prekjuče isto što i ljubav u sedam
kada se zamagle ogledala a prozori odu na put oko sveta
govorili su glasom iz sevrne buradi
o promeni klime iznad mog kreveta
u kome sad mogu da rastu spavačice od paprati
i čaršavi od maslinovog ulja
koji će čuvati tvoje grudi od bezobraznog vetra
Te noći te nisam video
jedan je bagrem otišao na Sunce
ostali nisu ni postojali
a tako su lepo pričali
o Mesecu koji se zavlacio pod tvoj pazuh
o nogama raširenim između dve kosmičke rupe
o vozovima
visili su u vazduhu prastari dogledi
i mračne predstave o tesnom svetu
klizila je tvoja kosa niz moja bedra
kao uspavanka od satena
ili buđenje od bele kafe
Ne nisam te tada sreo
moj san se smejaio kiši sledećeg dana
i trava je bežala u moje prazne ruke
vezao sam ti oči da ne vidiš pogreb svog lastiša
i zrelih trešnjama zasuo tvoju pičku u nedostatku laži
dan beše pao u prazninu moje duše
gde su odzvanjali tvoji poroci
a tvoje reči plele čipku za moje srce

ja nisam mogao da zaspim a da te posle ne ljubim
i svaki prodor u tebe i snove
bio je označen jednom od boja tvojih očiju
kao gongom koji razbija sećanja
na parčiće nekog kolača iz detinjstva
miševi sofe trгови popodne
kao i svaka druga laž dan ne prestaje da se ponavlja
ali te malokalibarske noći
i filmovi su bili drugačiji
nežni kao tvoja ruka dok piše dok se otvara
ili dok nestaje u mojim plućima
među nogama
neko je slavio rođendan jedne zvezde
i vatromet je bio strašno porastao
i osvetlio te do struka
po kome behu ispisane moje poslednje reči
i legli smo na dva minuta do grada
trava je bila tvoje prsluče
krošnje su bile tvoje haljine
kako smo uopšte pronašli taj mirisni proplanak
zasvođen mojim kopcima
i nekom bojom koja je mislila na tvoje grudi
dok se stvarala pod mojim prstima
nisam te ni dotakao
a ti si nestala kao proleće
i čigra na mom dlanu postade tužni ponoćni klovn
a grad se skupi u tanjir neba
da svedoči o mojim suzama
koje još uvek protiču ispod mostova
od bele svile

Ključ sna

kolaž

Taj ključ se lako izgubi u džungli jave, ali je momenat pronalaska, zato, mnogo slađi. Znam da sam te noći otišao jako daleko od svoje postelje prateći tvoje male tragove. Da li sam se vratio? Ne znam.

Otići ću u Brazil

Otići ću u Brazil
da pronađem svoju dragu od šećera
i božanskih kiselina koje rastapaju suton
i njihov mekani žele
stavljaju u džepove za maramice
Ona je tamo bez senki i deteline
i igra se spavanja
i igra se oblačenja
dok talasi manji od Sunca
razdvajaju njene usne
boje njenu kosu
i znaju da ću doći
da prepisem njene snove
da kotrljam njene grudi
i izmislim njenu zlatnu ribicu
i spravu za mahanje iz voza
Misliće da je dobro veče
misliće da je vetar
misliće da sam pao s Marsa
dok joj poklanjam srce u šarenom papiru
misliće da sam nestao
kad je dvaput ne poljubim za treptaj oka
porašće dvadeset santimetara
probudiće se oznojena
kao knjiga sa dve stranice
počeće dan niotkuda
njena zemlja i glagoli
žaliće se na buku

poludeće jedna plaža
u pelerini od jagoda
Brazil će postati Lizarb
i tektonski poremećaji će doneti jutro
a kada lavina peska klekne pred nama
uhvatiću je za ruku
i odvesti je u škrinju s blagom
i tihim zveckanjem priznaću joj
da je volim
isto kao nekad

Leptirica

kolaž

Još jedan san o tebi

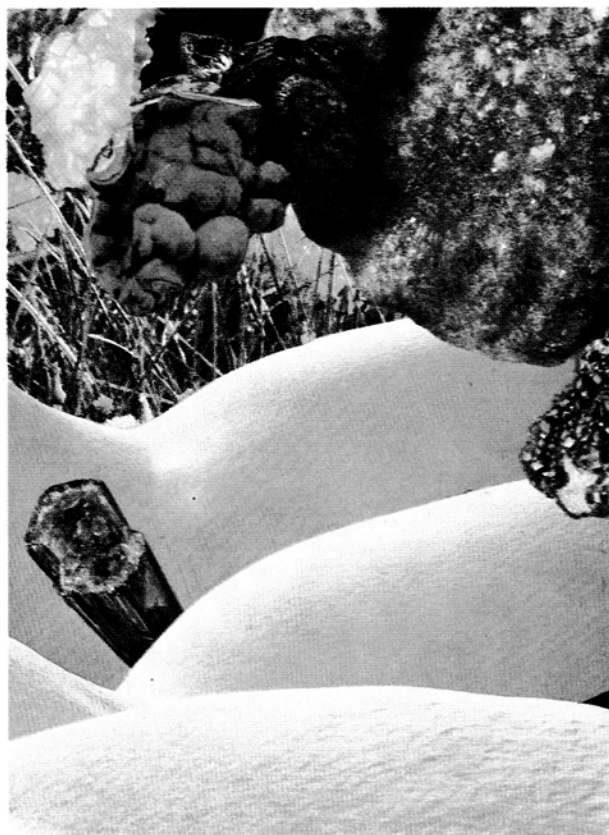
Minimalistička smrt

Jedan divljak sanjalica
sa perverzno velikom glavom
pretvorio se jednog dana u čičak
i zavoleo tvoju suknju
i došao da ti otvori oči
da razmakne zavese
misleći da je dan kao stvoren za sneg
i za sankanje niz bivše stepenice
koje padaju od tvog smeha
U Beogradu su u to vreme oko pola dva
padale glave vozača tramvaja
i njihovo sećanje se prosipalo po isušenim parkovima
ne to nije ta klupa
ili ne to nije ta jesen
kada je poslednja kuća stala k'o okamenjena
prepuštajući pokrete ljudima
Znam
on je hteo da ti skine gaćice
i prstenje sa zamrznutim suzama
on je hteo da ti bude sluga
koji nosi sve vremenske prilike
ispod sakoa od ljubičastog satena
on je znao kada si tu kad viriš
bleđa od posteljine pred zoru
ili pred venčanje 1934.
zaboravila si ono pismo od azbesta
koje je pisao čitav sekund pre svoje smrti
olovkom od pirita koji ne sija

koji se topi

Daleko bilo
dođe drugi dan
on je sada bio lampa bez dna
i ticalo te se njegovo prisustvo među listovima postelje
da da
ti si golicljiva u osam ujutro više nego što umeš
pa te je tada teško odgovoriti od tucanja

Ko zna
on je uzeo šešir
i mahnuvši njime dvaput
pretvorio sobu u bazen pun želea i likera
sa malo tuge u uglu s ležaljka
da bi se ubio osećaj preslatkosti
Zavirivši među tvoje noge
on te je ljubio u bunilu
on te je nosio niz staklo na krovu
on te je bacio na lišće
i ostavio te da sanjaš
kako ponovo dolazi
dan poslednji
njegov glas prošiven crnim tilom
uz orkestar izgubljenih pahulja
ti si ćutala iako to ne znaš
i polako brisala magnetne zapise iz džepa solitera
odmorila se u njegovom A
i nasmejana otišla u beli svet
jer si postala bela
i nisi čula potok kako jauče
i nisi videla mozak kako poleće
u jedan lep dan

Tucanje na travi

kolaž

Oči kao Hieronymus Bosch

Ja ne poznajem tog čoveka
mada ga često srećem dok se spuštam niz tvoje kapke
na dasci koju ubrzavaju talasi tvojih suza
Stenovita
što haosom boja i oblika izuvaš pejzaže
te oči kojima hraniš posteljinu moje duše
ja ne razumem
Kovačice mačeva
jer jedan je svet sasvim dovoljan
ako se iz njega izuzme patnja kao nepatvoreni oblik bezbojnih
klikera bez topline oblik sasvim sličan beznadu koje rađa
kreativno nasilje za koje se opet pogrešno misli da će
prevazići ratove a opet
pojava tih očiju na samrtnoj postelji jednog sveta kaže nam
da su upravo ti košmari prouzrokovali pucanje mnogih vratova i
srca
Kovačice mačeva
u toj slici koja pušta svoju svetlost niz moderne pazare
ja prepoznajem isparavanje duhovnog korektora
ne pokušavaj da se zalepiš
za sve obraze koji se plaše
njihovo postojanje se ne opravdava katastrom emocija
čovek zaudara na strah
i on noktima kopa po betonu
i zveket njegovih lanaca
budi jezu u mojoj duši
Kovačice mačeva
na letu 147 od figure do Marsa

videna je skupina mladih devojaka
obučenih u pramenove vate
letele su paralelno sa kabinom Kapetana M.
kasnije poznatijeg kao Slepi Slikar
Letele su kažem mada ne znam šta znači ta reč
one su otišle niz kosmos
postajući tama
Hvaleći se da ih poznajem
jednom sam rekao da su se sigurno vratile na Zemlju
u obliku drveća koje sluša i polja koja gledaju
i da se treba čuvati eksplozija prilikom šetnji

Stenovita

ja poznajem tog čoveka
u bari koja je gorela od boje meda
svukao sam sa sebe sag
svukao sam sa sebe poljubac neba
zamišljajući kako svlačim tebe
usnulu i bledu što se ne mora videti
tamo su otkrili jedno poprsje
tamo su uhvatili tišinu u mrežu za leptire
i začas sve promeni boju
i postade duboki nemir
kao oči
tvoje oči
ljubavi moja

*

Beatris Dal koja se februara 1992.god.
nije pojavila u Beogradu

O Betty

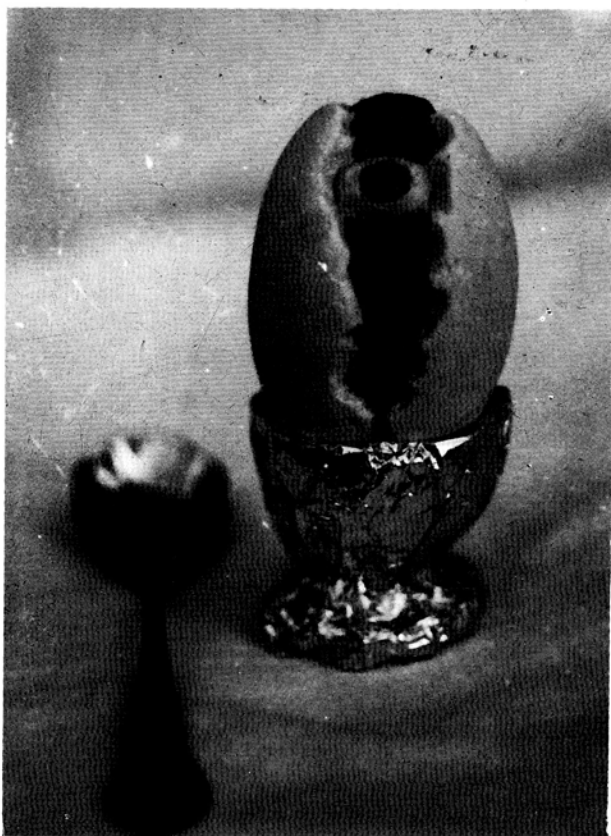
ponovo su trešnje
i panika u mom gradu
i trgovi u mom srcu
zaplešimo sa senkama čiviluka
sa krilima ptica poludelih od preglasne muzike
dozvoli mi da ti opišem svoje oči
i pupak popodneva u kome sam te izmislio
kao što izmišljam reči i zakone
i sve drugo što ne postoji a broji se

Znaš

87.

tvoje buđenje iznad ušne školjke
kada sam Kalemegdan pretvorio u lutku veštice
i zasadio biljku oktopoda
da bdi nad mojom posteljom
i zvoni na svaku pojavu tvog duha
u pisanju snova za obližnje škole
moja rascvetala lobanja
hvatala je poglede devojaka
iz čijih je praznih latora
kao šećer
bežalo detinjstvo

Ti si vrištala
ne ti si pevala
ni staklo ni voda
već dan kao stvoren za šetnju
25.red parter levo
usamljena stolica na sred poljane
pretvara se u sveže obojenu klupu
na kojoj maskirani u gladiole
gledamo fotografije nepostojećih svetova
prepoznajem tvoje gaćice
dok tražim izgubljeni sekund
u kome sam večerao bajku
u kome sam te ljubio
kao poslednji put
pred nestanak zvezda
koje mi ostaju
kao jedno oko
za uspomenu

English breakfast

gips

Posvećeno buđenju crnačkog bunta u zapadnim demokratskim zemljama.

Zidovi

Znam da bi se ti složio sa mnom dragi Pruste
ledeni dah ljubavi zamrzao je našu prošlost
i učinio da imamo prava na sopstvena sećanja
svakog trena sve dalji od onoga i onih
koji bi ta sećanja mogli osporiti
zatvaramo se u zidove svojih fiksacija
sigurni samo u zlatnim zapećcima
gde prošlost postaje savršena podloga
za ispunjenje snova

Na vrata kucaju iznemogli bogovi
nebo je i dalje kao da nas nema
da li me slušaš
probudio sam se umoran od dopisivanja stvarnosti
i nenaviknut na svoju sobu
počeo da odskačem u pravcu ludih brojeva
14.07.1989.

dve godine kasnije prespavao bih svoje krunisanje
i raširio bih prste da uhvatim noć
i zapalio bih sve njene prolaze
da bih ostao među avetima
ta pognuta mlada lica
te široke staklene grudi
statue u ćeliji koja se sužava
umiranje suviše dugo traje da bi se odjednom oživelo
kao što rekoše naši preci nije sve u satelitima

zavirite malo pod crvenu suknju te figure
tamo su praznici
tamo je mala kapsula s kiseonikom
iako znaš da je laž
pusti neka bljesnu srebrne podvezice
malo zvezda za njene oči
i usamljeni jahač niz njeno grlo
samo ti znaš kako je poludeo plamičak iz mog upaljača
i otišao da se utopi u vetru
ali amnezija kao bela carica
pokri jedan minut moje dosade
zatim jedan poznati dan i par svilenih čarapa
Osećam kako se menjaš prijatelju moj
i više ti ne smeta nesanica
teški dani i godine koje sam izmislio za tebe
okreću točak parobroda nasukanog na sudbinu
o kojoj možemo pričati tek posle svega
uz podmetanje podloge od zlata ili vodenih bojica svejedno
jedan i jedan jeste jedan život
u tomboli koja se ne zaustavlja po našim pravilima
i ko to šeta našom ulicom
dok se prozori zatvaraju zauvek
sejući pošast gradom u kome nema poroka
carici je pobeglo njeno jastuče za igle
i jedan beli prst se uvija od bola
umesto da pokazuje na mene
nemoj da se smeješ
reći ću da te nikada nisam voleo

i da je sve to bio pogrešno nacrtan lavirint bez izlaza
više ne igramo žmurke
rano popodne kad roditelji spavaju
prepuštajući zabrinutost dobrim vilama
koje umiru od smeha
koje umiru od ljubavi
okrećeš svoj sat naopako
mada znaš da ona to ne zaslužuje
i večeraš u predgrađu svoje mašte
kojoj si zabranio da priča sa nepoznatima
kako smo isti dok nas gledaju prodavci kaveza
dok anatomi pokušavaju da odrede položaj naših srca
što je uslov za pravilno rešenje zagonetke
ko je ubio Loru Palmer
moj alibi su stakleni zvončići okačeni na moje kapke
i večito zapaljene cigarete koje zadirkuju tišinu
prenoseći tajnu kroz dimenzije
gde nema ulične koride
mada bi je trebalo izmisliti
jer iza straha postoji onaj momenat
kada lepojci pada kruna s glave
i ona otkrije na svom dlanu
dugme kaputa koji je odavno napustio svoj dom
i sada luta kroz zadnja dvorišta mrtvih kuća
u kojima svetlosti televizora crtaju lica
drugačija od onih koje smo imali prilike da vidimo
na praznim plažama
nekoliko vekova pre nego što smo se sreli

Eto dragi moj Pruste
to je kraj priče o istrošenoj šibici iluzija
jedan topli zagrljaj sve će nas odvesti u krajeve sa blažom
klimom

i bez reči
u slow-motionu
počće da se odmrzava jedan pokret
toliko zabavan
da će nam lica iz ogledala
postati stvarnost

(smeh)

*

Ukotviću svoje brodove od suvog lišća među tvoje noge
i jesen ili dve biće provučene kroz uši petla
pozvan sa najvišeg brda tvoj će leptir umreti
i neće biti vozova da ti zagreju prste
kao nekada kada sam te lizao ubeđen da si samo koren
svoje biljke

ne usuđujući se da te provedem kroz vrata od leda
iza kojih se lagano topi stari sat
i oduzima ti pravo na pomamu
i sva tvoja raspoloženja skrivaju se i osušene ljuske jabuka
koje ne mirišu na tvoju tek rođenu pičku
usku kao nota dok prolazi kroz jedan oštar pogled
i tri satenska ogrtača na ramenima bikova
Natopljena raznim čelicima
tvoja sumnja u pomenost jedne bašte
tera te da izmišljaš poze za njihove repove
samo da bi mogla da gledaš na kanalu bez broja
kako te pobeđujem u partiji mreškanja
kojih se boje labudovi oko tvoje glave
i to zato što nikad nisi davala svoje usne mačkama
već si ih bacala na jarbole preživelim lastama
od kojih jedna nosi moj prsten sa znakom dinosaura
a druga je potpuno bez krvi što znaju moje oči
tvoji prepredeni zarobljenici od krede
koju si ukrala iz kecelje svoje majke na času ludačkog
gde se uči da se veverice tuširaju zvezdama repaticama
i da spavati sa perom gavrana i nije tako dobar seks
mala moja katalonska uzrečice

oni će te ogluveti za žurku
oni će ispeći tvoj kostim od crnog uglja
i varaš se ako misliš da će mi biti svejedno kada vidim
kako krišom ispijaš moje suze od porculana
tačna kao polarna lisica
puna dunja i inja do grla sa ogrlicom od peska
i bakarnih žica upletenih u jastuk koji si obukla
i svukla kada je noć rekla da si mršava kao trotoar
i da tvoje raznobojno perje
liči na loše namirisanu stranicu knjige
u kojoj si zaspala kao glavna junakinja
a probudila se kao planinska voda
od koje prestaje bol u mudima
da bi se ponovo razvila u zastave od dima
ispod kojih oprezni mravi kotrljaju nisku carskih uvreda
i sakupljaju se pod tvojim pazuhom
misleći da si luda k'o kamen i prljava k'o tobogan u jesen
kada smem da kradem tvoje mušice i orgazme
povlašćen istinom da sam kralj tvojih podvezica
i kapi vode koje se slivaju među tvoje noge
kad pakosna sekunda izmakne kompasu
čije je južno otvoreno za poljupce
i dešava se kao struja između zuba
kad okreneš leđa onima
koji te čekaju
dva prsta odavde

Tužna Jasmina

foto-montaža

Ljubav i rat

Krenuli smo na dug put
kroz vučije jazbine ka odsečenim galaksijama
tamo gde nas čekaju vakcine protiv stvarnosti
tamo gde se zagreva za nas jedno polje puževa
gde su snovi ustvari kutija bojica
i gde je Sunce samo preliv za slatki sladoled popodneva
u kome se kupamo izmišljajući nove stilove
za ljude koji izlaze iz naših usta
i kao praznični ručkovi vozaju mirise oko upaljenih noseva
Znam da si ponela svoju pižamu boje limuna
i hiljade zarobljenih minuta u obliku đačkih gumica
malo svog tajanstveno vlažnog lica
i poroke od kojih ti se koče prsti i bradavice lešnici
i sandale od maramica natopljenih kišom
kojima si gazila po mojim očima od grožđa
i oružje
koje je bljuvalo vatru po tvom stomaku
i ostalo nemoćno pred oživljenim lutkama
čije đavolske oči prže maštu jedne fotografije
na kojoj presavijen preko oluka
beležim sve dodire sa ulicom kojom prolaziš prolaziš i prolaziš
devojčice
put se dalje račvao kao osušeno drvo
i bilo gde da krenemo to je tvoj lepi izbor
ka pustinjским narandžama
ka morskim pastuvima

ka ledenim vilama
ka planinskim srcima
ka šumskim lopovlucima
naravno da ne treba da slušaš šarene putokaze
ni mene dok prestajem da dišem čekajući vetar
ti imaš svoje razuzdane godine i mačije oči
svoje krajputaše i bele linije
i drugačija si od datuma
i izreka od kojih pršte auspusi začuđenih automobila
što umiru na svojim prečicama
bez testamenta i ruke koja zatvara oči
Malo sam zaostao iza tvoje zahuktale mačke
i učini mi se da vidim vrata noći kako se zatvaraju
pa se svojim jezikom uhvatih u koštac s tim bedemom
iza koga ti pališ svetlo na prekidaču
koji je tvoj klitoris isto koliko i moj pupak napunjen peskom
i vadeći zlatno prstenje iz svoje kose
potkupljuješ tamu da nam traje dok treba
gledamo se ljubimo se raspadamo se
ujutro ti pravim doručak od helikoptera
uz jogurt to se uvek poklopi sa tvojom željom
nastavljamo dalje niz put koji se pretvarao da je jezero
u koje smo utopili melodije sa prošlih putovanja
kada su zabezeknute vojvotkinje mislile da smo brašno iz
njihove kose
i da ne postoje reči koje bi opisale bezobrazluk proliven iz naših
neopranih čaša
obrisao sam vodu sa tvoga lica

i kišu poslao po poštu i novine
i onda smo oboje
lepi kao dobra volja
obukli svoje uniforme od zečijih repova
i odlebdeli ka obećanim skladištima telefonskih brojeva
koji samo biraju tvoje prste violine
napred
kroz slepe gradove
napred
kroz skraćene postelje
napred
kroz vatru koja liže znakove pitanja
i tako rađa kažiprste uperene ka svežem vazduhu
i trube koje se slivaju niz pobunjene lampe
i čijoj se svetlosti kupamo
ja u tvojim ti u mojim očima
jači od zore
duži od noći
evo pisama za laku noć
evo usana punih prvih poljubaca
ti si kao u bajci šume pretvarala u tople sobe
i vodila ljubav sa mnom pastirom sa mnom ratnikom
čas velikim kao pozorište
čas malim kao probuđeno dete
opisujući predele začaranim jezikom kurvi
ti si već proslavila sve puteve koje sam sanjao
neumorna kao avion koji nam je donosio amajlije
skakala si češljem svoga smeha po mojim raspoloženjima

izmišljala parče sata da bi uvek stizali na vreme
do snega do voća do uzbuđenih kompjuterskih monitora
na kojima su ispisani dani godine i želja našeg ponovnog rođenja
sa naznakom nemoguće to je prošli vek

Ti ideš dalje

držeci moje balon srce na tankoj niti svoga postojanja
braneći gusenice od zahuktale vremenske mašine
ubrzano disanje i korenje koje peva
veštački nemir u čizmama dijamanta
jedna propuštena noć na krovu solitera koji leti
kapsula veličine cigarete donosi misao o lepom vremenu
kakovog još ima niz put

stiskaš mi ruku

pomarandža straha skida svoju koru
stižemo umorni u stakleni salon
u kome su mirno večerali tišina i nacrtani kamin
mogli smo da sanjamo
lepe glagole i cveće razmazano po krevetu
maskiranom u obalu zagrljenu sa talasima krvi
i time da platimo doručak od ljubičica i prenoćište
obuvamo rolšue i širimo ruke
veliki i tanani kao ljubav kamila
okrenuti oko svoje ose željom pratimo svoje korake
jadna dve tri reke a još nema duge
mada je to možda samo stvar sećanja
od koga je napravljena naša požuda
kao sebični kolaž ili puding od lukavih pogleda
pokušavaš da mi kažeš za čime tragamo

ali zvuka nema
samo neme razglednice kroz koje promiče tvoj toples
primakni se pridrži me put se kotrlja
palata amfibija gde to beše
leteće ribe na tvom dlanu i malo letnje muzike
bilo je to sedamdesetih kad još nisam imao noge
samo krila koja sam skrivao od mraka
ti si pravila šestare 16b je pevao
kuda si nestala
ja napuštam ružno lice slobode
i probijajući snežne opne odlazim u tuđe noći
pozovi me
vрати mi sliku ploču bilo šta samo se pojavi
žurka od samoće
suknja od papira
pobegle usne
sama sam noćas
i pre nego što nestanem
ti me budiš jezikom niz stomak
pričajući punih usta otkud mi u vozu
i čije to haljine vrište iz nasmejanih kofera
tuneli mostovi stanice
zar toga nema na ovoj staklenoj pruzi
koja nas odnosi u čelični zagrljaj jave
tu se udovi mešaju a niko ne vodi ljubav
tu se reči mešaju i ništa ne razumem
ko nas je ovde doveo
ko nam je prodao karte za ovaj red u bioskopu

u kome umiru filmovi naše mladosti
i svjetla padaju na moje zauzete ruke
jesi li piškila
sećaš li se fontane u kojoj smo se prvi put tucali
jasno kao šamari alabastera
kristalno kao video snimak krunisanja device
strano kao vrata ružičaste sobe
verno kao tajna družina
slatko kao pogađanje tvojih misli
i snežno kao nova godina
dadaistički naleti zagonetki
sanjalački izleti
i Ti obučena u bezimeno belo
Beži beži
niz patetične padine Južne Eklipse
niz ukradene bauke detinjstva
niz velika finala filmova o Fantomu
srešćemo se na mansardi od olupina Poršea
na elastičnoj klupi iz Pionirskog parka
odakle izviđači javljaju
da je veče posrnulo na putu ka našoj ulici
videćemo se vezani za rešetke koje spavaju
u ljubavnoj pozi zvanj Polarna Svetlost
izberi potrebne elemente
pokrij prozore
čekaj me
i ja ću sigurno postati slavan i tvoj
i moji će prsti povlačiti samo tvoje okidače
Bela dvocevko

Neko će napisati priču o nama
i izmišljaće gradove i krevete kroz koje smo prošli
tumačeći naše znakove glupim koordinatama
oblačiće nam svemirska odela
i teraće nas da menjamo svoja imena
lagaće o mestu gde su zakopani naši točkovi
i neće se sećati naše ljubavi
njene moći biće mračne sile uma koje prete
prstom umazanim čokoladnim kremom
Srećom neće verovati da još postojimo
okićeni živim ukrasima
u galeriji rukavica i trešanja
koja je samo pokriće za izučavanje tajni zaljublivanja
gde si ti glavni predavač
čuven po svojim magnetima
koji lebde u visini očiju
i osvetljavaju infra-čudesnim zracima
pupoljke života
u očima zelenih devojčica
na usnama crvenih dečaka
nestvarnih a obećanih
a opet ni malo sličnih
šarenoj laži velikih dana
vladavine trulog razuma

Zornjak

crtež

UMESTO POGOVORA

Voljena moja,

Da, kao što pretpostavljaš, najveći deo pesama koje se nalaze u ovoj zbirci posvećen je tebi, koja ne postojiš. Možda sam mogao. Ali ne! Upravo sam rešio da sebi više ne postavljam takva pitanja. Sve što sam rekao, napisao ili zalepio zauvek je gotovo. Nepromišljenost je tako lepa kad joj se pruži prilika. I kao što svaki otkucaj srca bez pogovora izvršava svoju dužnost, tako i moja pisaaća mašina kao produžena ruka moje nesvesti, zauvek utiskuje slovo po slovo, reči koje jedine mogu da pokažu šta se u jednom sekundu, kao u jednom životu, skuvalo u meni, tamo duboko gde te nikad nisam vodio, jer nisam imao prilike. Hoću da kažem: ove pesme su kao snovi; od godinama skupljanog materijala u određenom trenutku se stvaraju slike, događaji čiji je jedini kontrolor želja ili, preciznije ČEŽNJA.

Ustvari, to je ona stvar u koju si uvek sumnjala. Da li je potrebno i moguće uvek govoriti, bez obzira na temu i objekt, o onome što je stvarno predmet želje? Prosipati, kao vodu, reči pune značenja po osušenoj travi? Recimo da je potpuni mrak i da pričaš s nekim čije oči ne vidiš ali ih osećaš. Hoćeš li dopustiti bilo čemu, pa makar to bila i svest, da nekim lepim ali tuđim konstrukcijama sakrije pravi smisao tvojih reči? Nećeš, znam, i zato te volim, ali dopusti onda da i moje pesme kao i sve reči koje sam izgovorio u tvom prisustvu mogu biti istina onakva kakvu osećam duboko u sebi i koju pokušavam da na ovaj svoj način iznesem na svetlo dana. I kao što se ne stidim ni jedne jedine reči koju sam ti rekao, tako nikada nisam osećao potrebu da bilo šta prepravljam u svojim pesmama. Jednom ispisane,

rukom ili na mašini, one su ostajale okamenjene biljke iznikle iz ničim oklajane potrebe za životom, ali životom sasvim drugačijim od ovog, psećeg života. Veruj mi da nemam nikakvu vlast nad ovim pesmama. Ali od kada postoje pomažu mi da na pravi način vladam sobom, postavljajući sebi nove zadatke, zamenjujući svo ovo đubre koje je za sve nas stvorio neko savim slep. Možda svaki korak iz tog opšteg vodi ka utopiji, ali će barem ona na kraju biti samo moja. Uostalom, utopija postaje svakim danom sve veća jer stvarnost, ili onaj njen deo koji je isti za sve ljude, postaje sve ružnija a svet sve veća rupa u kojoj je sve teže živeti.

Nemoguće, rekao bih, osim ako čovek svakog dana na pokuša da osvoji neki novi prostor sa mnogo više čistog vazduha koji bi mogao da mu pruži već zaboravljeni osećaj slobode. Ja zaista mogu sve što se nalazi u ovoj knjizi nazvati jednim takvim pokušajem. I bez obzira koliko sam uspeo da, oslobađajući svoj svet, pronađem sebe, ja sam barem pokušao da pronađem puteve ka nepreglednim poljanama prepunim onoga što se zove moj život.

Šta nam drugo preostaje dok narastajući očaj zadire u sve naše misli, u svaki kutak sobe, dok pokušavaju da nam mikročipovima i magnetnim talasima zamene moždane vijuge i misli, šta nam drugo preostaje osim borbe za sopstvenu ličnost, oslobođenu svih masovnih histerija, lažnih svetova, loših navika, surogata želja, veštački izazvanih emocija i svega drugog što pokušava da istisne i zameni naš pravi identitet izgrađen na sasvim zdravoj osnovi i od stvari koje nas se najdirektnije tiču? To je ono što ja pokušavam da učinim za sebe: da očuvam maštu, duh, emocije, izgled, jezik i na kraju Stvarnost.

Vrlo često će se naći oni koji će reći, čak zlurado, da sam pesnik. Ja to ne mogu da prihvatim jer je jezik samo oblast u

kojoj se najbolje snalazim a isto bih tako voleo da znam da pravim kišobrane i učinim kišna popodneva na beogradskim ulicama praznikom za oči. Drugi razlog što sebe ne smatram pesnikom jeste taj što pišući ja niti bežim nekud niti jurim za svojim parčetom kolača slave, što su osnovne preokupacije većine pesnika za koje znam. Svoje pesme vidim kao budilnike koji u meni i oko mene bude sve želje, volju da se živi i odlučnost da se taj život učini dostojnim čoveka.

A Ti Bebo, kada me sretnoš, iz mojih očiju ćeš čitati mnogo lepšu poeziju nego što je ova koju sam ovde sakupio. Pomislio sam da bi bilo mnogo bolje da smo se sreli pre nastanka svega ovoga. Kakva bi to poezija bila da sam te imao kao stvarnu opipljivu inspiraciju? Kakav bi život živeli? Znam samo da bi zajedno mnogo lakše ostavljali za sobom sve nevolje koje ovaj svet postavlja pred ljude. Ovako usamljeni i udaljeni, živimo sa pola snage, prepušteniji očaju, ranjiviji. Ali ne daj se, ne daj da te slome. Već počinjem da zamišljam sve ono što si učinila i stvorila ne bi li me našla ili dočekala kao prvu stepenicu ka sasvim drugačijem životu.

Zauvek Tvoj

Goran Mangić

SADRŽAJ

<i>Mali uvodnik</i>	3
ZAJEDNIČKA FOTOGRAFIJA	7
<i>Zajednička fotografija</i>	9
Ti i ja.....	11
<i>Proleće 89</i>	13
Da sam ja tvoja devojka.....	15
Noć kada je pala Bastilja.....	16
<i>Na putu za San Romano</i>	17
Pobuna.....	19
* Snežana.....	25
Bubo mala.....	26
Ženo.....	28
<i>Lepa marsovka</i>	29
Somebody.....	31
* O samotni.....	33
Come on Baby make my day.....	35
<i>Sunčana strana Marsa</i>	37
Poslednji papir.....	39
Mix-up.....	40
PREDELI OČAJANJA	43
<i>Zabranjen ulaz u gradilište</i>	45
Ludnica.....	47
<i>Demon šume</i>	49
* I ništa više.....	51
* Halo.....	52
* Klekni.....	54
<i>Nerođeni telefon</i>	55
Pokrij me.....	57
* I krao sam.....	59
<i>Zlo jača sasvim blizu</i>	61
* Ostaviću te.....	63

* Nekada.....	64
<i>Doći će smrt i imaće tvoje oči</i>	65
Fotografija.....	67
<i>Svetionik ili baš me briga</i>	69

SNOVI JEDNOG DIVLJAKA..... 71

<i>Dream out</i>	73
00 00.....	75
Ako me ikada nađeš.....	76
<i>Radio zdrave noge</i>	77
* Jedne sasvim male noći.....	79
<i>Ključ sna</i>	81
Otići ću u Brazil.....	83
<i>Leptirica</i>	85
Minimalistička smrt.....	87
<i>Tucanje na travi</i>	89
Oči kao Hieronymus Bosch.....	91
* O Betty.....	93
<i>English breakfast</i>	95
Zidovi.....	97
* Ukotviću.....	101
<i>Tužna Jasmina</i>	103
Ljubav i rat.....	105
Bomb the bass.....	112
<i>Zornjak</i>	113

UMESTO POGOVORA..... 115

Snovi jednog divljaka imaju i jednu naročitu poruku za svog strpljivog čitaoca. Slažući se polako, slovo po slovo, u ovu knjigu, oni mu sa svakog mesta poručuju da bi i on trebalo da napiše jednu. Barem jednu. Evo kako : pustimo dakle svoju misao da krene od onoga što je se stvarno tiče, jer to je za nju svakako najbolja hrana i ostavimo je onda da sama pronade svoj jezik. Posle nekog vremena, u plavoj šerpi, u vodi plavoj i toploj kao san, pronaći ćemo žive slike jednog života koga još nismo živeli, a koji takođe prolazi.

Aleksa Golijanin